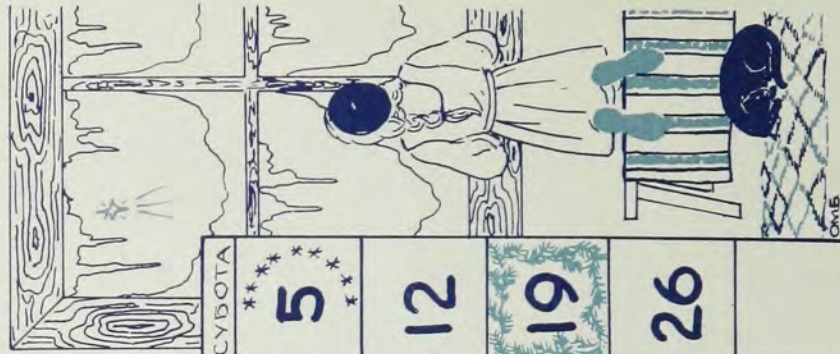
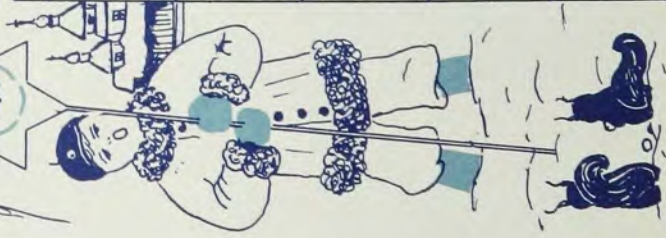

ГІСТЕЦЬКА 1963

НЕДІЛЯ	ПОНЕДІЛОК	ВІВТОРОК	СЕРЕДА	ЧЕТВЕР	П'ЯТНИЦЯ	СУБОТА
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30	31		

ГОТУЙСЬ

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАЦТВА

„ГОТУЙСЬ”

Журнал пластового новацтва

“NOTUJS” — MAGAZINE
for Ukrainian Children

Видає Головна Пластова Булава

Відповідальний редактор:
пл. сен. Леся Храплива

Адреса Редакції:

LESIA CHRAPLYWA
158 East 7th St., Apt. 3A
New York 9, New York

Адмініструє

Крайова Пластова Старшина
на ЗДА.

Адреса Адміністрації:

“P L A S T” Inc.
140-142 Second Avenue
New York 3, N. Y.

Обкладинка роботи Роми Баб'юк

З М І С Т :

З Новим Роком	2
Перший Дар	3
Новацька обіцянка в день Двад- цять другого Січня	7
Події в 1918 році в Україні	9
„Готуйсь” проводить розпитування	11
Різдвяний вірш	15

Річна передплата в США — \$ 2.50, в Канаді — \$ 2.75. Новачки та новачки складають її на руки виховників, самітники та не-новачки пересилають просто до Адміністрації. Ціна одного числа 25 центів в США, 30 центів в Канаді.

На цей рік Сестричка Оксана Борис буде малювати нам кожного місяця такий календар, щоб ми знали, коли припадають свята та які річниці згадуємо в цьому місяці. Тому, що в деяких парохіях, де живе новацтво, святкують свята за новим стилем, відзначаємо і ці свята — зоряним кружечком. А свята старого стилю зазначені віночком із хвої. Так кожний новач чи новачка матиме свій власний календар, так як дорослі мають!

Мал. Оксана Борис

ГОТУЙСЬ

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАЦТВА

Ч. 1 (82)

Січень

1963

ХРИСТОС РОДИВСЯ!

Мал. пані Т. Душенко

СЛАВІТЕ ЙОГО!

З НОВИМ РОКОМ

Рукавиця в нас глибока
І багато зерна в ній.
З новим щастям, з Новим Роком
Добру долю всім посій:

Хай, неначе мак шовковий,
Діти-квіти в нас ростуть,
Хай сповняються любови
До Країни, де їх ждуть.

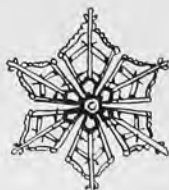
Хай весна ясна їм буде,
Мов Пречистої покров,
Літо повне хай прибуде,
Мов доспілий колос знов.

Світлу мудрість в серце дітям
Осінь хай наллє сама.
І морозним казки квітом
Хай чарує їх зима.

Хай від року та до року
Бог веде в щасливу путь:
В світ далекий, в світ широкий,
В ту Країну, де їх ждуть.

Рукавиця в нас глибока,
Не забракне зерна в ній:
Сійся, сійся з Новим Роком
І на кращу долю спій!

(Вже здавна був в Україні такий звичай, що ранком на Новий Рік діти йшли „засівати” хати родичів та знайомих. Набирали зерна в теплу, велику рукавицю і, прийшовши в хату, розсївали його по долівці так, як сїється зерно в полі, щоб росло та дало добрий збір у жнива. При цьому приговорювали бажання-віршики на щасливий Новий Рік).

ПЕРШИЙ ДАР

Мати змішала коливо¹⁾: варену пшеницю з медом. Додала маку і досипала горіхів. Подула тричі на повний глечик та зав'язала його в білу хустину. А тоді сказала Томирові:

— Повезеш, синку, бабі коляду!

Томир аж підскочив зі свого місця при огнищі. Він поїде! Далеко, далеко, білим, засніженим лісом! І коня йому дозволять взяти! А в хаті-землянці біля огнища в зимі нудно-пренудно! Вже всі казки, які знав, переказав сестрі Яромирі, а далі нічого їй робити. Батько не дає бавитися важким залізним ножом — дерево стругати. Бо цього ножа батько виміняв у грецьких купців за кілька найкращих бортів²⁾ меду, то їй не до забави він, ой ні! Хоч тепер батько вибрався з дядьками на лови на ведмедя, а ніж лежить на полиці, то Томир його таки не руйнує: не годиться ж!

Тож, як тільки мати покликала, Томир зараз надягнув кожухок та шапку, взув чобітки і вже простягав руку по вузлик із коливом. Та мати ще не давала. Все робила якісь знаки над мальованим глечиком та щось шептала беззгучно.

— Мамо . . . — відважився промовити Томир.

— Цсс . . . — мати махнула нетерпеливо рукою, щоб не пере-

шкоджав. І Томир станув тихо, мов закам'яний, бо видно було, що мама робить щось дуже важне. І навіть мала Яромира перестала пхенькати, що Томир не візьме її з собою. А вона того не розуміє, що на такому морозі вона зараз замерзла б. Інше діло — Томир. Він вже вдесьте топтав ряс³⁾, і вміє навіть робити пастки на лисів!

Але коли мати вже подала йому коливо, він таки мусів знати:

— Мамо, а що це ви таке робили?

— Хіба не бачив? Бабі добру долю нашіптувала. Бо з цим коливом всі наші діди та прадіди ввійдуть у бабину хату.

— А чого? — мусів знати Томир.

— Бо їм любо на своїх нащадків поглянути, хоч раз у році, тоді, коли трисвітлий Дажбог набирає сили, коли вже щораз ближче до Лади⁴⁾ — до весни . . .

— Я хочу весни! — розплакалася нараз Яромира, аж маленький собачка, вірний друг її забав, відскочив наляканий та присів тихенько в кутку.

Та Яромири ніхто не слухав. Томир і маминих слів не дуже то вже слухав, бо кожух парив немилосердно і так дуже вже бажалося всісти на коня та мчатися, мчатися білим лісом . . .

— А ще того я заговорювала — продовжувала мати, — щоб ти

це коливо щасливо бабі завіз, щоб тебе ні вовки, ні жодне інше лихо дорогою не зустріло.

При згадці про вовків ніяково стало Томирові на душі.

— Мамо, а правда це, що цієї ночі і вовки і всяка інша тварина говорити буде так, як люди?

— Старі люди так кажуть, то видно, що правда, — відповіла поважно мати. — Та ще кажуть, що в цю ніч, під коляду, жадний звір лиха нікому не заподіє. Та ти краще лиха собі не шукай, до ночі не барися, а їдь швиденько, поклонися бабі, як звичай велить, та чимдуж повертайся, щоб ще разом з нами до вечері засісти. До того часу вже й батько з ловів повернуться!

**

От і їде Томир лісом. Сніг трищить під копитами коня, виблискуює на сонці, бо сонце світить щедро крізь безлисті дерева. До баби дорога недалеко, і Томир добре знає, як пізнати її. Де мох росте на стовбурах дерев, треба їхати в протилежному напрямі. А ще треба глядіти на сонце та їхати не так, як воно йде, а в другий бік. Бо сонце йде вже на захід, а йому на схід треба.

Коли це нараз щось заворушилося збоку, в кущах ліщини, над замерзлим потічком. Лис? Заєць? Чого ж тоді кінь ворохнув так неспокійно вухами, мов би небезпеку чув? Глянув Томир з-під лоба — вовк! Справжній вовк! Станув біля стежки, про-

стягнув голову та дивиться на Томира блискучими очима. А в лісі так тихо-тихесенько, і нікого кругом, щоб порятувати хлопця... А вовк ось рушив з місця, підходить крок, другий... Тут кінь як не рване, як не дремене навпростець лісом! Чує Томир, як гілля дерев б'є його по лиці, а кінь все женеться та женеться! Перебіг поляну, простукотів копитами по зледенілій річці... Вже й не знав би тепер Томир, куди йому їхати! Бо ні димів із хат не видно, і ліс минули, лиш широка біла рівнина перед ним, та якісь горби тут і там.

Зважився Томир відвернути голову, щоб поглянути, чи вовк ще далі здоганяє, а тут — о горе! Не один вовк, а ціла тічня їх скаче за конем! А Томир чує, як кінь слабне, щораз повільніше біжить, а вовки все ближче та ближче... Вже майже чує їх гарячий віддих... А тут і сонце вже ось-ось впаде за обрій, а кругом нього клубляться такі червонясті хмари, і сніг від них рожевіє...

Коли ж сонце вже зовсім сховалося за обрій, кінь нараз кру-

то повернувся головою до вовків та промовив таки людською мовою:

— А чого це ви панове, вовкісіроманці, за мною та за малим хлопцем степами женетеся? Хіба не бачите, що ніч під коляду настала, то вам і так нас торкатися не вільно!

— Добре ми це знаємо, коню вороненький! — відповів найстарший вовк. Та такий старий, що аж шерсть йому на хребті вилиняла. — Та не на зло ми вас із лісу аж в степ вивели. То післав нас трисвітлий Дажбог⁶) і Лада прекрасна і Велес, божок всілякої скотини. Післали нас, щоб завели ми вас у далеку, далеку землю, бо там сьогодні велике чудо станеться, таке, якого ще не бувало й не буде. Тож не гайте часу, а біжіть разом з нами!

Стрепенувся кінь та ще швидше погнався. А вовки побіч та кругом нього, хвостами помахаючи, мов приручені собаки.

Гналися та гналися, що духу стало. А тут вже й зовсім стемніло, тільки перед ними запалала нараз ясна зірка. Такої ясної Томир ще ніколи не бачив.

— І до баби спізнаюся, і на вечерю не поспію... — жалівся тихенько сам перед собою. — Але ж і цікаво, що це за чудо сталося, і якщо Дажбог та Лада посилають, то й мати не погнівається...

Бігли та бігли, аж завважив Томир, що снігу кругом не так вже багато... Що снігу вже зовсім нема, що кругом буйна трава та незнані, барвисті квіти. Стали вже зустрічати і виноградники на узбіччях гір, і пальмові гаї...

А зірка стояла весь час на одному місці і, здавалося, що ось-ось і доженуть її. Проїхали якесь маленьке містечко з білими хатами під плоскими дахами. Та там всі спали і ніхто їх не помітив. А коли звернули вбік зі шляху, то побачили здалека маленьку стаснку. Зірка зависла, здавалося, над самим її входом. Та не знати було, чи від зірки било це світло, чи з відкритих дверей стаснки.

Станули перед входом. Томир прив'язав коня до оливного дерева, а вовки поклялися кругом, спираючи голови на простягнені лапи.

І ввійшов Томир туди, де так багато світла. А світло било від лица білої Матері, що держала на руках кучеряве Дитятко. Ладідний, сивоволосий Старець похилився над ними. До них підходили люди, одні за одними. Були пастухи у шкірах звірів, перевішених через рамена, були дівчата у довгих одягах, були якісь князі в блискучих шатах. Кожний падав на коліна та клав щось перед Матір'ю: хто ягня, хто козятко, хто кухлик молока чи міток прядива. А князі давали щось таке пестре та блискуче, що То-

мир і розпізнати не міг, бо ніколи ще такого не бачив.

— А що ж я дам? — заклопотався Томир. — Ця Мати з Дитятком такі прегарні, що хотілося б віддати їм усе, що маю!

А коли прийшла на нього черга, впав на коліна та простягнув Матері мальований, червоно-чорний глечик з коливом.

— Кажали Тебе вітати мої мати та батько та весь наш рід — почав, бо згадав, що так мама повчала, як бабу вітати, — та передали коливо, що з доброї пшениці, що ми своїми руками зростили, та з маку, що по наших городах червоніє, та з меду, що працююча бджілка за все літо назбирала. Прийми ж його та споживай на щастя, на здоров'я, на весь новий рік та на цілий вік!

Взяла Мати Свята мальований глечик у руки і промовила:

— Вдяка тобі велика, молодче Томире, що приніс мені дар землі твоєї та роду твого. Милій цей дар Цареві Світу, Синові Бо-

жому! А зате, коли Він виростає та стане всяке зло на світі поборювати, то поставить твій рід і землю твою на границі поміж добром та злом. Воїном своїм вірним його зробить. І дасть йому в ім'я правди проти неправди боротися!

Низько поклонився Томир Матері й Дитяткові. А з ним поклонилася вся земля українська Новонародженій Правді.
ПРИМІТКИ:

1) **Коливо** — це те саме, що сьогодні в нас кутя. Його споживали у свято Коляди, приблизно в цей час, коли припадає Різдво.

2) **Грецькі купці** ще на довго до народження Христа закладали свої містакolonії на берегах українського Чорного моря та звідтіля роз'їздили по всій Україні і торгували.

Борт — вулик, в якому бджоли гніздилися та складали мед. Борті — це були вижолоблені пні дерев.

3) **Ряст** — дрібна весняна квітка. Топтати ряст — значить прожити весну.

4) **Ладо** (або Лада) — за віруваннями наших предків, божок сонця, весни й порядку.

5) **Дажбог**, як вірили наші предки, був найвищим божком сонця й добра.

НОВАЦЬКА ОБІЦЯНКА В ДЕНЬ ДВАДЦЯТЬ ДРУГОГО СІЧНЯ

Иду в домівку і думаю:
У такий сам день колись
В Києві, в моєму Краю
Дзвони волі пронеслись.

Иду в домівку, поспішаю,
А на мені однострій,
Бо обіцянку складаю,
День найкращий буде мій!

Иду прихильником в домівку,
Жовтодзюбом вийду я!

Обіцяю, що до віку
Вдержу ріднеє знам'я!

(Те знам'я, мов небо синє,
Золоте, як збіжжя лан...)
Що повернусь в Україну,
Визволять її з кайдан.

Що кріпити буду сили
До великої пори,
Щоб наш Київ знов покрили
Наші вільні прапори!

(Все новацтво знає, що день 22. січня — великий для всіх українців. Того дня 1918 року проголошено в Києві Самостійну Українську Народню Республіку, а рік пізніше злуку всіх українських земель в Соборну Українську Державу. Тепер день 22 січня проголошено в багатьох Станах Північної Америки „Українським Днем”. Міські та станові уряди прикрашені тоді українськими, блакитно-жовтими прапорами. Пластуни святкують день 22. Січня врозгистими сходами-апелями. Тоді теж новажки та новаки, що пройшли з успіхом проби, одержують вищі новацькі ступені. Ці, що склали першу пробу, мають право у цей святковий день скласти новацьку обіцянку та стати новаками-жовтодзюбами. Тоді для них це подвійно великий день!).

ГОТУЙСЬ ГОВОРИТЬ ДО СВОІХ ЧИТАЧІВ

Дороге моє Новацтво!

Ось покінчився ще один рік і знов приходить велике Свято — Різдво Господнє. Знаєте Ви, що в нас бував здавен-давна звичай бажати всім всякого добра у цей великий Празник. А я люблю придержуватися наших давніх, гарних звичаїв, то й сьогодні приходжу до Вас, з гомоном наших прадавніх колядок, з казковим запахом ялинки в кожній хаті, щоб побажати всякого добра всім, усім:

— Спершу дозвольте поклонитися Вам, Наші Пластові Батьки, Ви, що створили наш Пласт та вже п'ятдесят років даєте нам змогу бавитися в цю прекрасну гру!

— А далі вітаю Вас, всі Новацькі Сестрички й Братчики, що так, як і я, новацький журналик „Готуйсь”, любите українських дітей та радо ведете їх зі собою крізь пластову казку!

— І вітайте та радійте у цей день, дорогі Новачки та Новаки! Радійте, що народилося Дитятко Боже, що прийшла на світ Правда. Ця Правда, що їй вірно служити Ви обіцяли, коли складали Вашу Новацьку Обіцянку. Ще

колись, у сиву давнину, так раділи Різдвом Христовим наші княжни та князенки та отроки-лешарі. Так раділи й козацькі діти, у білих, засніжених хуторах, на широких степах України. І через довгі, довгі віки, навчилися українські діти, як вітати це Велике Свято: колядками, щедрівками, і вертепом, і звіздуою, і передяганням за трьох царів, за янголів, за Ірода, за козу. Пам'ятайте ж ці наші звичаї та тіштеся Різдвом так, як тішилися ним Ваші батьки і діди і прадіди, коли ще були малими дітьми!

— І ще хоче „Готуйсь” побажати своїм Співробітникам: Дідусеві Костеві, Вуйкові Квакові, Сестричкам: Лесі, Ніні, Ромі, Ірці, Вірі, Ксені, Оксані, Світляні, Братчикам: Орестові, Денисові, Іванові, Іркові, що разом пишуть та малюють його для нашого Новацтва. І Сестрикам Оксані, Олі, Ірці та Братчикові Володькові, що пильнують, щоб „Готуйсь” виходив у світ та доходив всюди, де живе Новацтво. Всім їм бажає „Готуйсь”, щоб ніодне їх слово, ніодин малюнок, ніодна праця, не були даремні, щоб новацтво читало, вчилося та мудріло їх

трусами. Бо це для них найкраща заплата!

І кличе „Готуйсь” на цілий світ, і туди, де українським дітям не вільно святкувати Різдва Христового, кличе, щоб почули всі добрі люди та зраділи:

ХРИСТОС РОДИВСЯ!

Ваш

Мал. Оксана Борис

ПОДІЇ В 1918 РОЦІ В УКРАЇНІ

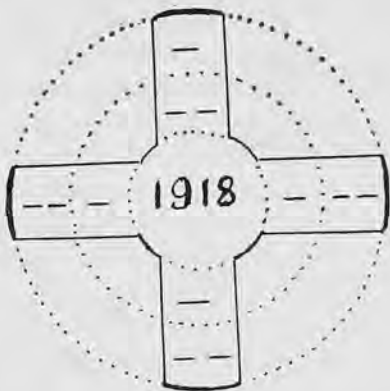
(Подав братчик Ірко)

Як все новацтво знає, рік 1918 був в Україні дуже важний та багатий різними веселими й сумними подіями, що їх повинен пам'ятати кожний українець. Щоб нам було легше їх всіх запам'ятати, братчик Ірко намалював нам такий малюнок, що в ньому, як бачите, в середині написаний рік „1918”, а кругом місця на чотири дати найважливіших подій, що сталися в цьому році. В середньому, меншому крузі маємо місця, щоб вписати число місяця, а в зовнішньому, більшому, по два місця, щоб вписати день у місяці, коли сталися ці події:

- 1) Дата проголошення **Незалежності України**
- 2) Дата **Листопадового Зриву**
- 3) Дата бою під **Крутами**

- 4) Дата піднесення українських прапорів на кораблях **Чорноморської Фльоти.**

Ану, чи знаєте ці всі дати?! Якщо ні, спитайте Ваших Батьків або старших братів чи сестер, та впишіть!

Уз речит "Бирку"

Корен Ми "М" - што
Каве нисаму?

Каж берменок ,

А б бермени

 Е скарешкии

Ј думя на

Тасмукку з

Внам на

3   з горами

Пам рпуну з

Упи бермен б горитви

В нас сносаму дуге.

 рпу бермен

Смане дива - ку.

Все не змуну рупаму

Ми сам -

Ри "Бирку".

„ГОТУЙСЬ” ПРОВОДИТЬ РОЗПИТУВАННЯ

Одного дня довідався „Готуйсь”, що в великій Нью-Йоркській Міській Бібліотеці, при Сорокдругій вулиці знаходиться одна з найцінніших і найстарших українських книг — Острозька Біблія. От взяв „Готуйсь” олівець та великий записник і подався туди, щоб поговорити з цією цінною книжкою.

У бібліотеці „Готуйсь” звернувся до головного бібліотекаря. Представився, що він поважний Журнал, який читають українські діти в цілому світі, та попросив дозволу оглянути Острозьку Біблію. Бібліотекар попровадив „Готуйся” в кімнату, де переховуються старі, рідкісні й цінні книги з різних країн.

Тут на почесному місці лежала Острозька Біблія. „Готуйсь” підійшов до неї, поклонився та почав розмову.

„Готуйсь”: Скажіть, будь ласка, дещо про себе. Моїм читачам буде цікаво познайомитися з Вами.

Біблія: Я, як знаєте, перша друкована Біблія, тобто Святе Письмо, що появилася у Східній Європі. А друкували мене в Україні.

„Готуйсь”: Певно довго на світі прожили? Багато дечого бачили, знаєте...

Біблія: Побачила я світ Божий в місті Острозі на Волині, в 1581 році. А почали мене друкувати вже в 1580-ому. Друкував мене друкар Іван Федорович. Та поки попала я в його друкарню, довго працювали надо мною українські вчені, перекладаючи мене із латинської і грецької мови та порівнюючи ці переклади.

„Готуйсь”: Ну й що сталося далі?

Біблія: Іван Федорович подарував мене князеві Константинові Острозькому. Князь завжди цікавився наукою та книжками і радо допомагав українським вченим. Це й він був меценатом Острозької Біблії, тобто моїм. Як бачите, його знак-герб видрукуваний зараз на моїй другій сторінці.

„Готуйсь”: Меценат, це такий чоловік, що дає гроші на піддержку всяких великих починів, чи не так воно?

Біблія: Правду кажете! Князь Острозький визначився тим, що багато допомагав ученим. Він заложив на своєму дворі дру-

карню, з якої вийшло багато книг, і школу, Острозьку Академію. Слава про Острог йшла не лиш по всій Україні, а й по всій Східній Європі!

„Готуйсь“: Дозвольте ж Вас розглянути! (Перевертає сторінки). Що це за дивні букви на Ваших сторінках?

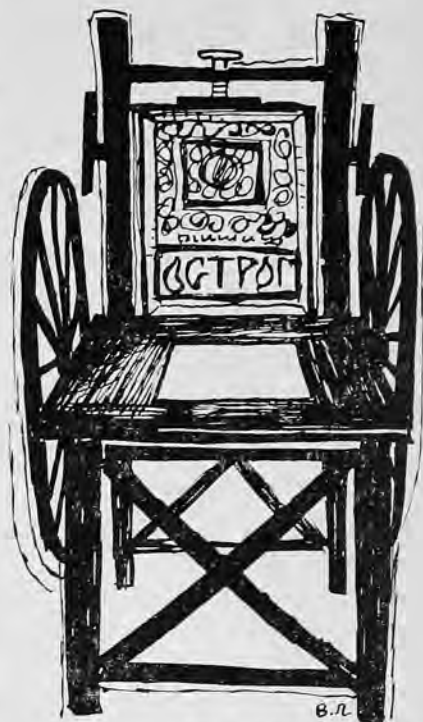
Біблія: Це староукраїнське письмо. Всі книги-мої ровесниці, писані староукраїнською мовою, та деякі букви інакше виглядають у нас.

„Готуйсь“: (Приглядається цікаво до цього письма, пізнає його та аж скрикує на радощах). О, ви писані так, як і сьогодні наші церковні книги! Тепер мені вже все ясне!

Біблія: А скільки труду завдали собі і вчені і друкарі і його помічники, поки мене видрукували!

„Готуйсь“: А як друкували Ваші сторінки, Дорога Бібліє?

Біблія: Спершу вирізували з твердого дерева маленькі стовпички-черенки, а на верху кожної з них різьбили одну букву. Черенки складали одну біля одної, щоб творили слова й цілі речення, аж поки не склали цілої сторінки. Таку дерев'яну сторінку стискали рамою, щоб черенки тісно держалися разом. Опісля смарували її фарбою, прикладали до неї папір та сильно притискали великою шрубою, щоб папір всю-

Мал. Віра Любінська

ди прилягав щільно до черенка. Тоді на листку паперу відбивалася ціла сторінка. Так складали й відбивали всі сторінки, аж поки не склали мене цілої.

„Готуйсь“: О, це мусіла бути дуже повільна й докладна робота. Мої сторінки складають і друкують куди швидше!

Біблія: Повільна! Це правда, але в мої часи це ніяк не виглядало на повільну роботу! Як я вже казала Вам, за один рік я була готова! А подумайте, що до винаходу друкарства ченці в монастирях перепису-

вали ручно цілі книги. Така робота тривала довгі, довгі роки, і в висліді виходив лиш один примірник. А з моїх дерев'яних сторінок все ж таки можна було зробити вже більше відбиток! Ви, молодий друже, живете у двадцятому столітті, то й не диво, що Вас швидко друкують. А не забувайте, що я вийшла ще в шістнадцятому столітті. Інші це бу-

ли часи, не те, що тепер, де, де...

І тут Біблія важко зідхнула, замовкла та потонула в своїх спогадах. „Готуйсь” постояв ще хвилинку, одначе не важився порушувати задуму такої шановної книги. Він чемно вклонився, подякував та вийшов на пальцях з кімнати, де так таємничо пахло минулим.

Світляна Луцька

А БИТЕ ХЛЯПА!

Знов побував чортик Хляп у редакції „Готуйсь”, та напсотив так багато, що ціла загадка, біля якої він „попрацював” вийшла відочого і ніяк її розгадати! Було це в числі за листопад минулого (1962) року. Щоб знівечити всю Хляпову роботу, друкуємо цю загадку ще раз, вже так, як вона справді повинна виглядати:

Доземо:

ІСТОРИЧНА ЗАГАДКА

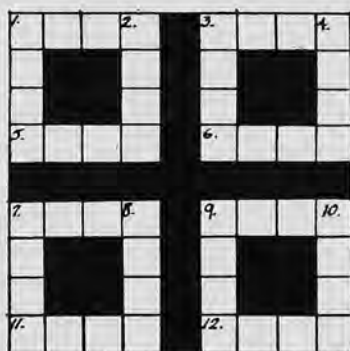
Новаки люблять вивчати рідну історію. Ану відгадайте і впишіть роки подій в **Україні**:

Поземо:

1. Героїчно згинув Тарас Чупринка.
3. Народилась Леся Українка.
5. Проголошено самостійність України.
6. Проголошено соборність України.
7. Згинули герої Базару.
9. Народився Маркіян Шашкевич.
11. Народився Тарас Шевченко.
12. Вибір Богдана Хмельницького гетьманом України.

1. Століття смерти Тараса Шевченка.
2. Хрищення України.
3. Помер Тарас Шевченко.
4. Проголошено самостійність Карпатської України.
7. Віднова Української Держави у Львові в часі Другої Світової Війни.
8. Помер Князь Української Церкви.
9. 150-ліття народин Маркіяна Шашкевича.
10. Бій під Крутами.

Подав братчик Ірко

РІЗДВЯНИЙ ВІРШ

Як від хати та до хати
Ми пішли колядувати,
Взяли трьох царів зі сходу,
Був і янгол в нас крилатий.
Взяли Ірода з собою,
Був і чорт і жид з козою,
Як колись в старому Краю —
По звичаю.

Та почали тріє царі раду мати,
Щоб ті дари бідним дітям розіслати
І пішли на пошту надавати.

А наш янгол мусів
Спішити щосили,
Бо большевики нову ракету пустили,
Щоб згасила ясну зірку з Вифлеєму,
Ось без янгола ми далі вже бредемо.

А знов Ірод побоявся йти із новаками,
Бо добра не буде Іроду між нами,
Бо нас, новаків, боїться всяке лихо,
Тож у вулицю бічну чкурнув він тихо.

А чортисько остався десь позаду
Та сховався у советську амбасаду,
А коза із жидом загубилась
Десь в дорозі,
Бо світилось червоне світло на розі.

Отак і прийшли ми самі в вашу хату,
Щоб з Різдром Христовим добра побажати,
Чи дозволите ж колядувати?

(Колядування — це улюблене різдвяне зайняття українських дітей, а особливо школярів-бурсаків. Колись у давнину, коли бурсаки йшли з вертепом та колядою, передягалися в різні одяги, а в домах не лиш співали побожні коляди, але й виголошували слазні різдвяні вірші, щоб забавити й розвеселити господарів. Сьогодні новацтво теж любить колядувати. Тому подамо взір такого різдвяного вірша, що його можуть новаки виголошувати в кожній хаті).

Дорогий „Готуйсь”!

Ми, „Зелені Кажани” з 11-го Гнізда — „Карпатські Звірі” у Філадельфії, недавно відбули односторонню прогулянку до американського історичного парку — Вaley-Фордж. Там ми оглядали багато цікавого з американської давнини: старі укріплення, поля боїв, а також зброю, однострої та предмети щоденного вжитку, приміщені в багатьох будинках, що є тепер музеями.

Посилаю Тобі світлину з цієї прогулянки. Після оглядин усього, що ми бачили, оповідаємо собі про цікавіші для нас речі.

Ми дуже хотіли б, щоб якнайшвидше мали змогу оглядати такі славні місця у нас на Україні. Там, напевно, їх є дуже та дуже багато: Пилявці, Жовті Води, Корсунь, Крути, Базар, Маківка, Броди та сотки інших славних місцевостей, де здобували свободу України наші герої-воїни.

На світлині, з ліва на право, сидять: О. Прасіцький, Б. Осідач, Б. Скіра, Б. Чайківський, М. Тарнавський, Б. Федак, А. Максимович і Р. Процик.

З новацьким привітом
Готуйсь!

Рій — „Зелені Кажани”

Новак Андрій Гадзевич із роя „Левики” з Гартфорду пише:

Дорогий „Готуйсь”!

День сьомого жовтня це день переходу до юнацтва. Чим ближче цієї хвилини, ставало непевніше. Що ж далі? Хто буде нашим другом? Дехто з новаків радів, що наша шістка переходить і хтось з них буде роєвим! Правда, Зайцю?!

Святочний апель. — Працас нас незабутня Сестричка Ніна, що так радо вела нас довгі роки. Що сталося з її голосом? Ця сестричка, що провела з нами стільки веселих прогулянок, тепер не може вдержати сліз?.. Скидає з нас жовті хустки... Чую пращальне новацьке „Готуйсь”! Добре пізнаю голос Зайця, Крамаря, Мерощака, Перуна, Вічковського, Стельмаха і Оприска, навіть твій, Аскольде, з хати. І заплаканий голос Лариси, що плакала за старшими новачками. Ми ніколи не думали, що так важко прощати сестричку і друзів. Прощаю й Тебе, дорогий журналіку „Готуйсь”! Більше тобі не буду паперу псувати.

Коли я здіймав у хаті свої новацькі відзнаки, здавалося мені, що чув:

... Як виростем великі,
Хоробрі вояки,
Відстоїм Україну
Від вражої руки...

СКОБ!

Юнак-прихильник

Андрій Гадзевич

З КОЛЯДОЮ

(Подав братчик Ірко)

На малюнку бачите, як новацтво колядує в час Різдва на цілі Пласту. Цікаво знати, яку коляду вони саме співають?! Зможемо довідатися про це, коли на колісцятах та рисках на берегах звізди впишемо відповідні слова. Кожне слово починається на одному числі, на кожному риску випадає по одній букві, а остання припадає на чергове число.

Починай читати зліва вгору: 1-2, 2-3 і так далі за порядком чисел.

1-2 Коли щось сталося швидко й несподівано, то кажемо, що сталося.....

2-3 Один орел, а багато.....

3-4 Гасить вогонь.....

4.5 Одна велика ріка на Сибірі називається (погляньте на карту!).....

5-6 Українська мова це наша..... мова.

6-7 Кілька гармонійних тонів, співані рівночасно творять.....

7-8 В пеклі терплять грішні....

8-9 Ім'я Христа.

9-10 У таборі новаки вправляють.....

10-11 Батько мамі це..... батька.

12-13 Бог сотворив в шістьох днях....

13-14 Мамина сестра це.....

14-15 Про народження Христа розказав пастушкам.....

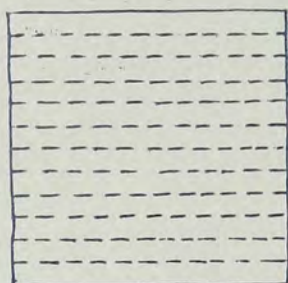
15-16 Ім'я святого Апостола-
Євангелиста.

Букви на місцях чисел, читані
від 1 до 16 дадуть назву коляди,

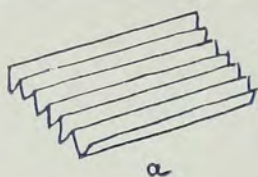
що її співали новаци. Навчіться
співати цю коляду та просіть нею
Боже Дитятко, щоб вернуло во-
лю й давню славу нашій Україні.

ЗІРКА НА ЯЛИНКУ

ПАПІР, НАЙКРАЩЕ КОЛІРОВИЙ,
ЗІГНУТИ ПО ПЕРЕРВАНИХ
ЛІНІЯХ В ГАРМОНІЙКУ

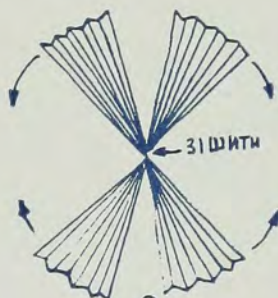
а

б

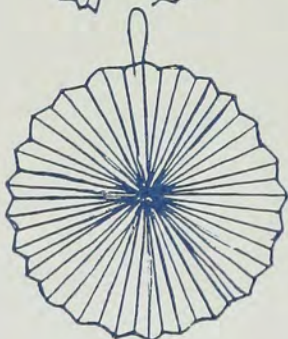
- а) ПАПІР ЗІГНУТИЙ
В ГАРМОНІЙКУ
- б) СТИСНУТИ ГАРМОНІЙКУ
РАЗОМ І ЗІГНУТИ
В ПОЛОВИНУ

ДЛЯ ЗІРКИ ТРЕБА 2 ГАРМОНІЙКИ

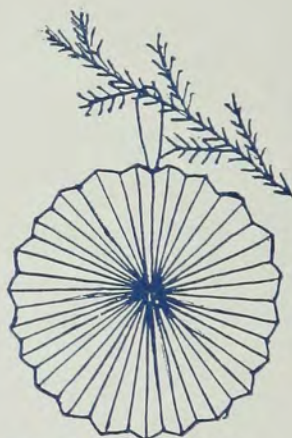

ЗІШИТИ

ЗІШИВШИ, ЗЛУЧИТИ ДВІ СТОРОНИ
ПОПАРНО (ЗА СТІЛКАМИ) І ЗКЛЕЇТИ

ГОТОВА
ЗІРКА

ЗІРКА НА ЯЛИНЦІ

І цього місяця братчик Денис намалював нам, як зробити зовсім просто дуже гарну прикрасу-зірку на ялинку. Пригляньтеся добре образкам, що на сусідній сторінці, та спробуйте зробити таку зірку. Зірки можуть бути різних барв, і можна зробити їх багато, так, щоб стало і прикрасити ялинку в домівці, і в хаті, і роздати Вашим друзям та молодшим рідним, які ще не вміють робити таких гарних прикрас!